

Ретко када се не слажем са проценама и ставовима професора Антонића. Овога пута ми се чини да је негде изгубио „нит“. Сматрам да је апсолутно потребно да се чује више мишљења, јер то је једини начин да нека врста „колективне памети“ приближи истину заинтересованим читаоцима.

Николић није направио осмишљен потез, већ је био на њега натеран. После митинга у фебруару он је обећао да ће наредни пут (за два месеца), кад се незадовољан народ опет окупи, бити познат дан избора. У марту је са Вучићем отишао у Брисел, а одмах за њим отишао је и Тадић (случајно!?). После њихове посете Бриселу, Николић је почео да помера датум избора до граница пристојности по ЕУ стандардима (да не сметају добијању статуса кандидата). То је значило да у својим двоипогодишњим напорима да му ЕУ (и САД) не буду највећи противници, већ да ако од њих нема помоћи, бар га не спречавају (заједно са Шешељем) да дође на власт. Та његова одлука просто је изнуђена, и ту је заправо дошао у озбиљно размимоилажење са својим плитким бирачким телом. Слажем се да је он успео да до ових догађања оствари своју идеју да се нови избори претворе у референдумско гласање (више „против“ него „за“), што би значило да се СНС представи као једина алтернатива садашњој врло неуспешној власти. Бирачи су од њега очекивали да оствари своје обећање и добије датум избора (они су били за јун), а он им је сада, на њихово разочарање, понудио тек децембар. Могао је да бира или да се митинг у априлу претвори у блокаду Србије, и тако на сигуран начин дође до дана за изборе, и тиме да ЕУ одличан повод да му опет, под изговором да је реметилачки фактор на путу ка ЕУ, буду највећи противници (сетите се Солане, ССП и ФИАТ-а) на следећим изборима. Друга могућност била је да сачува тешко стечену позицију да ЕУ не може да се јавно стави на страну ДС-а. У таквој ситуацији имао је пред собом изнуђено решење које никако није задовољило његове потенцијалне гласаче, а са друге стране дало идеалну прилику, свима који га не желе на власти, да удружено његов поступак окарактеришу као суицидну намеру (што је заиста смешно), и као крунски доказ његове неодговорности и малодушности.

Шта је данас чињеница? Прво, Србија је мирна, а могла је да буде опет предмет (бело) светских вести по негативним догађајима. Друго, сопственим угрожавањем здравља Тома је понудио прилику да већина грађана разуме (иако штрајк не подржава), да је стање у земљи у свим сферама живота катастрофално, и да се само бесомучним задуживањем (кредитном инфузијом) неодговорне власти, систем веома дуго одржава у

каквом-таквом, латентно очајном стању.

Треће, добио је потврду да ЕУ, која се сврстала на страну актуелне власти, и која може на сваки неповољан миг (по њиховом тумачењу), било кога из Србије, а поготово „прерушених радикала“, да заузме став да нам не треба помагати (тотално смо после десетогодишње неолибералне власти везани за њих) и на пример повуче свој новац из нашег финансијског система, чиме би нас ставили пред апсолутан банкрот. О другим бројним сличним могућностима да не говоримо.

Четврто, својим коментаром патријарх Иринеј се сврстао на једну страну, и тиме опет створио нову врсту подела (докле свакојаке врсте подела!?) међу православним становницима Србије. Прихватањем Патријархових савета постао је помириатељ.

Пето, ДС је огољено показала да им није стало до било какве провере воље бирача (знају исход), већ се са коалиционим партнерима грчевито држе за сламку власти, јер после десетогодишње владавине, дошло је време полагања рачуна. Осим тога, онемогућио је да ДС добије једини прави мотив да подигне своје бирачко тело: јер опет „прети“ Тома и од Европе нема ништа. Пошто немају било какву могућност да воде афирмативну кампању на новим изборима (400.000 нових без посла, плате најмање у региону, криминал и корупција и по ЕУ стандардима очајно висока...), то им је једино преостало да воде негативну кампању да их је опет неко (наравно, Тома) „спречио“ да нас поведу у Европу, макар и са десетогодишњим кашњењем, и тако опет „победе“ (и на последњим изборима су изгубили, али је Дачић покрао своје гласаче и тако допринео да се створи СОЦИЈАЛНО одговорна Влада). Веома је симптоматично, да се на дан априлског митинга, у пола четири, кад је Тома већ објавио штрајк, појави специјално издање „Курира“, које после две године хистеричних напада на СНС, одједном излије толико похвала да сви који су га читали просто добију жељу да се тог дана још нешто деси!?

Шесто, ако погледате коментаре на сајтовима новина (на пример, „Новости“), непосредно после почетка Томиног штрајка преко четири стотине било је негативних, скоро без иједног позитивног за њега. Данас је тотално обрнута ситуација и преко двеста коментара скоро су сасвим уз њега! Одакле таква промена? Једноставно се у животу Србије и њених грађана ништа није променило! И даље је бар милион незапослених, и даље је бар 3,5 милиона на ивици сиромаштва, и даље је бар милион испод те границе, и даље је пола милиона деце у стању социјалне потребе, и даље се власт бесомучно задужује, и даље нам је будућност свима тамно сива.

Тако је Николић једним својим (изнуђеним) потезом на чистину истерао више лисица.

Препоруке које професор Антонић даје СНС су углавном разложне. Верујем да никоме не треба давати „карт бланш“, али верујем да у таквој странци постоје хиљаде људи способних не само да направе пројекте и планове, већ и да их по доласку на власт реализују. На пример, сигуран сам да као што Тадићеви стручњаци, или Чедини и Вукови, могу да се сакупе и направе одличне планове за пољопривреду, то исто могу и напредњаци. Но, ту се појављује питање политичке воље да се нешто тако реализује по стварању нове власти (за садашњу, наравно, питање зашто то до сада није урадила?). Сигуран сам да је од представника власти из круга двојке, Николић далеко одлучнији и заинтересованији да се реше проблеми српског села и пољопривреде, јер је бар до појаса ментално укопан у сеоском српском глибу.